

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnerum

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Pignora animarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

CONSIDERATIO III.

*Vulnera Christi**Pignora animarum.*

*Apoc. 3.
v. 17.*

Magno Reipublicæ bono, Mōtes, quos pietatis nuncupamus, aperiantur, ut qui paupertate, vel necessitate aliquā premuntur, dato pignore, sibi consulere possint. Anima mea, plurimū dubito, an egestatem tuam sat noveris. Dicis fortasse cū illo, apud D. Ioannem, *quia dives sum & locupletata, & nullius egeo; & nescis, quia tu es misera, & miserabilis, & pauper, & cæca, & nuda.* Ita nobiscum agitur, & tamen miseriam nostrā non capimus. Sed quod paupertati nostræ remedium inveniemus? Ad sacratissima Domini Iesu vulnera, & pretiosum ejus sanguinem confugiendū, veluti ad pignora, quibus neq; in cælo, neq; in terra digniora, atq; opulentiora sunt. Cū his properandum nobis *cum fiducia* ad Montem pietatis, ad Calvariæ, inquam,

quam, Montem, ad Thronum gratiæ Dei, & *Heb. 1. v. 8.*
tali datâ arrhâ cœlum ipsum nobis ob-
ligabitur.

Pignus hoc, uti refert S. Mater Te-
refia, invenerat anima illa admodum
afflicta, & sollicita ante Crucifixum
Salvatorem consistens, quæ cùm do-
lenter agnosceret paupertatem, & ege-
statem suam, atque omninò nihil sibi
esse, quod pro peccatis suis divinæ of-
ferret Majestati, ex ipso audivit Cru-
cifixo, se vulnera, sanguinem, univer-
sosque passionis suæ dolores illi dona-
re, ut ea veluti propria patri suo cœle-
sti representaret, isto pignore ab ipso
omnia impetraturam. Quid ni & nos
impetrabimus?

Objiciebat D. Bernardo Dēmon, *In vita*
nullum illi ad æternam gloriam jus *ejus.*
esse. Reposuit vir sanctus; æternam
gloriam duplici titulo Christo deberi,
primò, quòd æterni patris unigenitus
sit filius, adeoque cœlestis regni hères;
altero, quòd suo illud sanguine com-
parasset, factus obediens usque ad mor-
tem. Primus titulus, ajebat Bernardus,

O

cùm

cum Salvatore meo plus quam satis sit, alterum ipse misericorditer mihi cedit, quo veluti pretiosissimo pignore, mihi caelestem gloriam polliceor, atque hac fiducia fretus, vitam deinceps securè transigam.

*Temp. 51.
da Mir.
1. V.*

Quam ut & nos transigamus securiùs, juvat hac super re audire Discipulum. Narrat is quendam, nomine quidè, sed non moribus Religiosum, fuisse solitum quot diebus centum Angelicis salutationibus Deiparam venerari. Placuit clementissimæ Matri hominis pietas, sed displicebat vita improba. Pro ejus ergo salute sollicita, Deum orat, ut morbum illi gravem immittat, qui animis sæpè mederi solet. lecto ergo affixus, & morti proximus, rapi sibi ad tribunal Christi visus est, à dæmonibus graviter accusari, atque ab irato iudice illis adjudicari. Quid agat miser? ad cuius confugiat auxilium? supernè, iudex illi iratus, inferiùs, patens infernus; intus, conscientia accusans, circa, vincientes dæmones & mox illum abrepturi. Dum autem in
cœlum

cœlum oculos conjicit, an nullus inde
exurgeret patronus, adest ecce Mife-
ricordiæ Mater, pro cliente suo sup-
plex apud Iudicem filium: illi saluta-
tiones Angelicas omnes variis schedis
descriptas, honori suo à reo recitatas
repræsentedat. E contrario dæmones in-
gentia volumina flagitiis referta pro-
ducunt. Bilanci utraque imponuntur;
volumina longè præponderant. Vr-
gens tamen pro filio prodigo pientif-
sima Mater: Nate, inquit, tu sanguis
meus, & caro de carne mea, ego te in
ætatem istam perduxi, & lac virgi-
neum tot mensibus dedi, recognosce
obsecro, hujus clientuli mei causam:
non illi passionis tuæ supplicia, non
flagella, non spinas, non crucem, non
sanguinem tuum omnem deponco; sed
ejus tantùm guttulam unicam, & mi-
nimam mihi, fili, pro misero concede.
Ad quæ Dominus: Ita est Mater; tuus
ego, & omnia mea tua sunt, neque
fas est, ut avertam faciem meam à te.
Hæc ita elocutus, è divino latere pre-
tiosi sanguinis sui guttam accipiens,

virgineis sanctissimæ Matris suæ manibus obtulit, quam illa omni veneratione acceptam lanci imposuit, in qua schedulæ erant, eaque flagitiorum voluminibus longè præponderavit. Abscessere dæmones horrendis ululatus omnia complentes, ac Mariam sibi semper inimicam, peccatoribus securum misericordiæ perfugium, Dominicum sanguinem, quem etiam sceleribus suis conculcarunt, pignus illis esse salutis æternæ, quiritantes.

In Chron.
l. 4. c. 35.
2. 2.

Postremū addo. Tiro è D. Francisci familiam moribundus, à mente alienior, exclamabat, ô si natus nō essem! mox in has voces erumpebat; librā æquo examine suspendite. Deinde iterum, etiam in istam lancem imponite tantillum de passione, cruore, ac vulneribus Domini Iesu Christi. Sibi redditus, rogatus ab adstantibus, quid ita exclamasset? quid sibi illæ voces vellent? Vidi, inquit, Dei iudicium, & in eo omne verbum otiosum, ac minimum quoq; defectum severè examinari, operaq; mea bona, erratis meis composita in multis defi-

deficere; rogavi itaque divinam misericordiam, ut de Salvatoris mei meritis, parum operibus meis adderetur; quod ubi factum, benignè pro me pronuntiavit Iudex. dixit, & beatam animam Deo reddidit, ac tanto pignore æternam fælicitatem obtinuit.

CONSIDERATIO IV.

*Vulnera Christi**Omnia felicitas.*

Illa hominum animis temeritas infidet, ut ex manuum nescio quibus notis, quæ eventura credunt, ominari non erubescant. Dicam ego cum Regio Propheta: *In te speravi Domine, dixi v. 15. Ps. 30. Deus meus es tu, in manibus tuis sortes meæ.*

Audito nomine sortium: inquit Augustinus, non debemus sortilegos quærere. Sors enim non aliquid mali est. Quid igitur est, in manibus tuis sortes meæ? sortes dixit, quantum ego existimo, gratiam quâ salvi facti sumus, quæ ex Domini Iesu manibus, clavis in cruce confixis fluxit, fecitque

O 3

nos,